

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/112/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818200985
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3818200985.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobkyne: H. N., bytom C. O. XX, zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, zast. Advokátskou kanceláriou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kýčerského 7, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, eventuálne o určenie neplatnosti spotrebiteľského úveru, na odvolanie žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 19. apríla 2018, č.k. 12Csp/19/2018-106, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie zastavil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100%. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 137, § 161 ods. 2, § 230, § 256 ods. 1 CSP, § 11 ods. 4 č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase vyhlásenia tohto rozhodnutia. V odôvodnení uviedol, že podanou žalobou žalobkyňa žiadala, aby súd určil, že spotrebiteľský úver, poskytnutý jej na základe Žiadosti o vydanie Karty T-Mobile č. 26434579 zo dňa 18.6.2008, uzatvorenej medzi žalovaným a žalobkyňou, je bezúročný a bez poplatkov, eventuálne, aby súd určil, že zmluva o úvere uzatvorená na základe Žiadosti o vydanie Karty T-Mobile č. 26434579 zo dňa 18.6.2008, uzatvorená medzi žalovaným a žalobkyňou, je neplatná. Žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť a zaviazať žalobkyňu na náhradu trov konania.

2. Predmetom uvedeného sporového konania je žalobný návrh žalobkyne, ktorým sa domáha určenia, že úver poskytnutý žalobkyni žalovaným na základe Žiadosti o vydanie Karty T-Mobile č. 26434579 zo dňa 18.6.2008, je bez úrokov a poplatkov, eventuálne, že zmluva o úvere, uzatvorená na základe Žiadosti o vydanie Karty T-Mobile č. 26434579 zo dňa 18.6.2008, medzi žalovaným a žalobkyňou, je neplatná. Žalobkyňa sa teda v konaní domáha určenia právnej skutočnosti. V konaní vedenom na tunajšom súde medzi tými istými stranami v tom istom procesnom postavení, súd rozsudkom č.k. 13C/255/2015-98, zo dňa 10.2.2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/294/2016-197, zo dňa 12.7. 2017, konanie v časti o zaplatenie žalovanej sumy 170 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 170 eur od 24.3.2015 do zaplatenia zastavil. Súčasne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 150 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 150 eur od 14.8.2015 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Z obsahu vyššie uvedeného spisu mal súd zistené, že žalobkyňa sa voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. OZ z dôvodu, že úver poskytnutý jej žalovaným na základe Žiadosti o vydanie Karty T-Mobile č. 26434579 zo dňa 18.6.2008, považovala za bezúročný a bez poplatkov. Konanie vedené na tunajšom súde vo veci sp. zn. 13C/255/2015 bolo právoplatne

skončené dňom 11.8.2017. Z odôvodnenia rozsudkov súdu prvej i druhej inštancie vo vyššie uvedenej právnej veci mal súd preukázať, že pri rozhodovaní vo veci oba sudy prejudiciálne vyriešili otázku, že úver poskytnutý žalobkyni žalovaným je bezúročný a bez poplatkov, skutočnosť ktorú aj v odôvodnení rozsudkov konštatovali. Tým, že v konaní sp. zn. 13C/255/2015 bola prejudiciálne vyriešená otázka bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovaným žalobkyni, súčasne bolo prejudiciálne v tomto konaní vyriešené aj to, že predmetná úverová zmluva je platná (len poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov). Vzhľadom na vyššie uvedené, právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vo veci sp. zn. 13C/255/2015, v ktorom konaní vystupovali tie isté strany (v tom istom procesnom postavení) ako v tomto konaní (totožnosť strán v oboch sporoch), vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobu na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a takisto pre konanie o žalobu na určenie neplatnosti predmetnej úverovej zmluvy, pretože sú tu aj rovnaké skutkové tvrdenia žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, resp. neplatnosti úverovej zmluvy), na základe ktorých sa v konaní sp. zn. 13C/255/2015 (sčasti úspešne) domáhala žalobkyňa od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia a v tomto konaní domáha určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, eventuálne neplatnosti úverovej zmluvy. Vzhľadom na vyššie zistený skutkový stav veci a z neho vyvedené právne závery, uvedené vyššie, súd konanie vo veci podľa ust. § 230 CSP zastavil.

3. Nad rámec vyššie uvedeného súd konštatoval, že zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť, bezúročnosť a bez poplatkovosť sú právnymi skutočnosťami v zmysle § 2 ods. 1 OZ. V súdnej praxi sa žaloby na určenie právnej skutočnosti, vrátane žaloby o bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pripúšťali, ak žalobca preukázal na určenie tejto právnej skutočnosti naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku). S účinnosťou od 01.07.2016 platí nový procesnoprávny predpis - CSP, ktorý vychádza zo zásady, že súd má určiť aktuálny právny stav. Určenie existencie právnej skutočnosti, napríklad, že právny úkon je neplatný, resp. že úver je bezúročný a bez poplatkov odporuje vo svojej podstate tejto zásade. Z tohto dôvodu CSP pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti (a teda i žalobu o bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru) výlučne za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu. Otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru možno a súčasne je treba riešiť ako prejudiciálnu (predbežnú) v konaniach, predmetom ktorých sú žaloby o plnenie povinnosti. Súd nespochybňuje tvrdenia právneho zástupcu žalobkyne, že ust. § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. dáva žalobkyni možnosť domáhať sa v tomto konaní bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, poskytnutého jej žalovaným, v tomto ustanovení sa však neuvádza nič o prípadoch, kedy už takáto otázka bola prejudiciálne vyriešená. Žalobkyňa už naozaj disponuje odôvodnením rozsudku (vo veci sp. zn. 13C/255/2015), ktoré je súčasťou rozsudku a z ktorého jednoznačne vyplýva, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Nie je pravdivé tvrdenie, ktoré uvádza žalobkyňa vo svojom vyjadrení, že súd môže žalobu zamietnuť len z dôvodov, že je zmluva platná, alebo v nej boli dojednané úroky a poplatky. Je síce pravda, že ust. § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. poskytuje spotrebiteľovi ako slabšej strane v zmluvnom vzťahu zvýšenú ochranu, je však nezmyselné a v rozpore s logikou chápať ju tak, že táto zvýšená ochrana má byť poskytnutá bez ďalšieho a najmä v prípadoch, kedy už spotrebiteľovi taká ochrana už účinne poskytnutá bola, ako tomu bolo i v tomto konkrétnom prípade v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 13C/255/2015. V opačnom prípade by to mohlo spôsobiť neúnosné zaťaženie súdov novými a najmä neužitočnými typmi žalôb, čo zákonodarca novelizovaním zákona č. 129/2010 Z.z. určite nemal v úmysle. Pokiaľ žalobkyňa v žalobe tvrdí, že žalovaný postúpením pohľadávky tretiemu subjektu sprístupnil zmluvu o úvere a súvisiace listiny, týkajúce sa bankového úveru tretiemu subjektu (čím mal porušiť predmet bankového tajomstva), tieto tvrdenia v konaní nijako nepreukázala. Žalobkyňa nijako v konaní takisto nepreukázala, že je evidovaná v rozpore so skutočnosťou ako dlžník zo zmluvy o úvere v úverovom registri (k žalobe nepriložila žiaden výpis z úverového registra, ktorý by tieto jej tvrdenia dokazoval).

4. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 256 ods. 1 CSP. Z procesného hľadiska zavinila zastavenie konania žalobkyňa, ktorá si musela byť vedomá pred podaním žaloby na súd, že o jej nárokoch už súdom právoplatne rozhodnuté bolo. Preto súd rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

5. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, v ktorom navrhovala, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Má za to, že záver súdu o existencii prekážky res iudicata je nesprávny. Súd prvej inštancie sa súčasne mylne domnieva, že žalobkyni ako spotrebiteľke bola už údajne poskytnutá

ochrana v podstate tým spôsobom, že v rámci prejudiciálneho posudzovania predmetnej zmluvy o úvere došlo už v konaní OS Prievidza, sp. zn. 13C/255/2015. Nakoľko však odôvodnenie rozsudku právne záväzné nie je, nie je ani možné uvažovať o účinnej poskytnutej ochrane žalobkyni. Taktiež považuje dôvody, ktoré sú uvedené v rozhodnutí za nedostatočné a zároveň samotné rozhodnutie za nepreskúmateľné. Súčasťou práva na spravodlivý proces je také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, pričom poukazuje na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR (napr. rozhodnutia ÚS SR sp. zn.: IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03). Všeobecný súd nemusí dať odpovede na všetky otázky, ale určite na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, bez toho aby zachádzali do všetkých detailov sporu (napr. rozhodnutia ÚS SR sp. zn.: II ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Súd prvej inštancie zrozumiteľne a dostatočne neodôvodnil vzájomné nadväznosti a súvislosti vyššie uvedených bodov odôvodnenia a rozhodol bez toho, aby sa dôsledne vysporiadal s otázkou rozdielných predmetov konania vo veci OS PD sp. zn. 13C/255/2015 (vydanie bezdôvodného obohatenia) a v tejto veci (určenie právnej skutočnosti). Z rozhodnutia nie sú zrejme jasné, presvedčivé a konkrétne úvahy súdu, ale odôvodnenie iba vágne približuje uvažovanie súdu bez konkrétnych záverov. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zvyrazňuje aj vnútorná nekonzistentnosť napádaného rozhodnutia, keď súd v bode 20. pri riešení otázky, kedy ide o prekážku res iudicata uvádza, že podmienky totožnosti strán sporu a totožnosť predmetu musia byť splnené súčasne, ale následne v bode 29. konštatuje, že je síce daná totožnosť strán v oboch konaniach (prvá podmienka splnená), ale nikde neuvádza, že sú totožné aj predmety konaní (uvedené logicky ako konštatovať nemohol, keďže predmety (nároky) sú odlišné). Druhá podmienka tak splnená nebola. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a nárok na určenie právnej skutočnosti nemožno v týchto veciach stotožňovať. V predmetnej veci tak neboli kumulatívne splnené podmienky pre zastavenie konania z dôvodu existencie prekážky právoplatne rozsúdenej veci, keďže nešlo v konaniach o totožné predmety (nároky) konaní. Aj napriek existencii rozsudku OS PD, sp. zn. 13C/255/2015 nemožno dovodiť záver, že by žalobkyni bola poskytnutá dostatočná ochrana a už vôbec nie záver o tom, že podaná žaloba je nadbytočná či neužitočná. Žalobkyni bola poskytnutá iba čiastková ochrana v podobe vydania bezdôvodného obohatenia, ale v žiadnom prípade nemožno hovoriť o ochrane dostatočnej, čo vyplýva aj zo samotného konania Všeobecnej úverovej banky, a.s. a jej právneho nástupcu EOS KSÍ Slovensko, s.r.o., ktoré bolo v predmetnom konaní preukázané listinami, a to Žiadosť o zrážky zo mzdy zamestnávateľovi žalobcu zo dňa 30.07.2015, potvrdenie o vykonaní zrážok zo mzdy zo dňa 01.02.2016, výpis z Karty T-Mobile 1, výpis z Karty T-Mobile 2. Zo Žiadosti o zrážky zo mzdy zamestnávateľovi žalobcu zo dňa 30.07.2015 je zrejme, že dňa 10.06.2014 mala byť postúpená pohľadávka na právneho nástupcu. Avšak v čase, kedy mala byť postúpená pohľadávka žiadna pohľadávka žalovaného neexistovala. Na základe predkladaných „výpisov z Karty T-Mobile“ je zrejme, že žalobkyňa Zuzana Haninová za obdobie od 23.06.2008 do 31.05.2014: čerpala od žalovaného prostredníctvom kreditnej platobnej karty celkovú sumu 1.038,97 eur (súčet všetkých súm prislúchajúcich k položkám „Debetná transakcia“ - výber z bankomatu), uhradila žalovanému celkovú sumu 1.492,74 eur (súčet všetkých súm prislúchajúcich k položkám „Kreditná transakcia“). Z uvedeného možno dovodiť, že pohľadávka žalovanej banky v čase jej postupovania (10.06.2014) neexistovala, nakoľko už ku dňu 31.05.2014 bolo zrejme, že pohľadávka žalovanej vo výške 1.038,97 eur zanikla splnením, keďže bola zaplatená zo strany žalobkyne suma 1.492,74 eur, presahujúcu istinu poskytnutého úveru, t.j. voči žalobkyni boli uskutočnené kroky smerujúce k vymáhaniu domnej pohľadávky, ktorá mala mať základ v zmluve o úvere Č. 26434579 (predmetná zmluva o úvere). Tiež právny nástupca žalovanej banky začal realizovať zrážky zo mzdy v priebehu roku 2015 o čom predložila potvrdenie Potvrdenie o vykonaní zrážok zo mzdy zo dňa 01.02.2016, z ktorého je zrejme, že zrážky boli vykonané v mesiacoch 10/2015, 11/2015, 12/2015 v prospech právneho nástupcu žalovaného t.j. voči žalobkyni boli uskutočnené kroky smerujúce k vymáhaniu domnej pohľadávky, ktorá mala byť postúpená na právneho nástupcu žalovanej banky. Má za to, že žalovaný, resp. jeho právny nástupca zneužíval a naďalej mu je umožnené zneužívať stav právnej neistoty ohľadne spornej otázky bezúročnosti/bezpoplatkovosti (resp. platnosti/neplatnosti) zmluvy o úvere. Žalobkyňa je v dôsledku pochybenia žalovaného prakticky aj v súčasnosti vystavená nezanedbateľnému riziku vymáhania neexistujúcej pohľadávky zo strany subjektov označujúcich sa za právnych nástupcov žalovaného. Žalobkyňa je v dôsledku pochybenia žalovaného prakticky aj v súčasnosti vystavená nezanedbateľnému riziku, že sú o nej vedené nepravdivé údaje v úverovom registri. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal so všetkými predkladanými listinami, ktoré majú význam pri hodnotení skutkového stavu, čím súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu. Určovací výrok v rámci rozsudku tak, ako ho navrhovala v podanej žalobe je jediný spôsob ako zabezpečiť žalobkyni komplexnú ochranu pred negatívnym

dôsledkami existujúcej právnej neistoty aj do budúcnosti. Dovolí si tvrdiť, že podávanie uvedeného typu žalôb má oporu v praktickej realite, nakoľko právne zaväzujúce výroky rozhodnutí sú určité „pevným“ základom v niekoľko ročných sporných dodávateľsko -spotrebiteľských vzťahoch. Spotrebiteľské právo má svoje špecifikácie, ktoré majú svoje východisko v reálnom živote, čo ani náhodou nemožno ignorovať a „stavat“ na akúsi vedľajšiu koľaj.

6. Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

7. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdiť.

8. Podľa § 137 CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a/ splnení povinnosti, b/ nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c/ určenie, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d/ určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

9. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase vyhlásenia tohto rozhodnutia, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

10. Podľa § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

11. Podľa § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa pojednávať a rozhodovať znova.

12. Len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Zakladá to teda prekážku právoplatne rozhodnutej veci, ktorá sa v odbornej verejnosti nazýva tiež prekážka rei iudicatae alebo res iudicata a ktorá je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania. Ak by sa teda začalo konanie o veci, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo, ktorá sa týka tých istých strán sporu a toho istého predmetu konania, súd takéto konanie podľa § 161 ods. 2 CSP s poukazom na § 230 CSP zastaví. O tie isté strany ide aj vtedy, ak v konaní vystupujú nositelia práv z rovnakého právneho vzťahu v opačnom procesnom postavení a tiež vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia strán už skončeného konania. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav, vymedzený žalobným petitom, vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (t.j. ak je založený na rovnakých skutkových okolnostiach a rovnakom právnom dôvode). Podmienky totožnosti strán sporu a totožnosť predmetu konania musia byť splnené súčasne. Za tú istú vec treba v novom konaní považovať ten istý nárok, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa opiera o ten istý právny dôvod, vyplývajúci z totožného skutkového stavu. O prekážku rozsúdenej veci nejde, ak chýba čo i len jeden z uvedených znakov (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20.10.2011, sp.zn. 5Cdo/280/2010).

13. Právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobu na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu - z rovnakého skutku (R 110/2003).

14. Právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie (§ 80 písm. b/ OSP - teraz § 137 písm. a/ CSP), vytvára prekážku veci právoplatne rozhodnutej voči žalobe o určenie právneho vzťahu alebo práva (§ 80 písm. c/ OSP - teraz § 137 písm. c/ a d/) a k otázkam, či tu právny vzťah je alebo nie je (resp. či tu právo je alebo nie je), bola (musela byť) posúdená pri rozhodovaní o žalobe na plnenie z toho istého právneho vzťahu alebo práva (R 2/2011).

15. Totožnosť veci v zmysle ustanovenia § 159 ods. 3 OSP je daná nielen totožnosťou účastníkov konania (žalobcu a žalovaného), ale aj totožnosťou predmetu konania. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený v petite (v konečnom návrhu) vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, ktorými bol uplatnený (z rovnakého skutku). Pokiaľ dôjde k zmene skutkových okolností, netvorí právoplatný rozsudok prekážku veci právoplatne rozsúdenej (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 28.10.2014, sp.zn. 6Co/497/2014).

16. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

17. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie teda vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď konanie podľa ust. § 230 CSP zastavil.

18. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že predmetom uvedeného sporového konania je žalobný návrh žalobkyne, ktorým sa domáha určenia, že úver poskytnutý žalobkyni žalovaným na základe Žiadosti o vydanie Karty T-Mobile č. 26434579 zo dňa 18.6.2008, je bez úrokov a poplatkov, eventuálne, že zmluva o úvere, uzatvorená na základe Žiadosti o vydanie Karty T-Mobile č. 26434579 zo dňa 18.6.2008, medzi žalovaným a žalobkyňou, je neplatná. Žalobkyňa sa teda v konaní domáha určenia právnej skutočnosti. V konaní vedenom na súde prvej inštancie medzi tými istými stranami v tom istom procesnom postavení, pritom súd rozsudkom č.k. 13C/255/2015-98, zo dňa 10.2.2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/294/2016-197, zo dňa 12.7.2017, konanie v časti o zaplatenie žalovanej sumy 170 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 170 eur od 24.3.2015 do zaplatenia zastavil. Súčasne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 150 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 150 eur od 14.8.2015 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Z obsahu vyššie uvedeného spisu ďalej vyplýva, že žalobkyňa sa v predmetnom konaní voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. OZ z dôvodu, že úver poskytnutý jej žalovaným na základe Žiadosti o vydanie Karty T-Mobile č. 26434579 zo dňa 18.6.2008, považovala za bezúročný a bez poplatkov. Konanie vedené na súde vo veci sp. zn. 13C/255/2015 bolo právoplatne skončené dňom 11.8. 2017. Z odôvodnenia rozsudkov súdu prvej i druhej inštancie vo vyššie uvedenej právnej veci mal aj odvolací súd preukázané, že pri rozhodovaní vo veci oba sudy prejudiciálne vyriešili otázku, že úver poskytnutý žalobkyni žalovaným je bezúročný a bez poplatkov, skutočnosť ktorú aj v odôvodnení rozsudkov konštatovali. Tým, že v konaní sp. zn. 13C/255/2015 bola prejudiciálne vyriešená otázka bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovaným žalobkyni, súčasne bolo prejudiciálne v tomto konaní vyriešené aj to, že predmetná úverová zmluva je platná (len poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov). Vzhľadom na vyššie uvedené, teda aj podľa odvolacieho súdu právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vo veci sp. zn. 13C/255/2015, v ktorom konaní vystupovali tie isté strany (v tom istom procesnom postavení) ako v tomto konaní (totožnosť strán v oboch sporoch), vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobe na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a takisto pre konanie o žalobe na určenie neplatnosti predmetnej úverovej zmluvy, pretože sú tu aj rovnaké skutkové tvrdenia žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, resp. neplatnosti úverovej zmluvy, na základe ktorých sa v konaní sp. zn. 13C/255/2015 (sčasti úspešne) domáhala žalobkyňa od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia a v tomto konaní domáha určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, eventuálne neplatnosti úverovej zmluvy. Vzhľadom na vyššie zistený skutkový stav veci a z neho vyvodené právne závery, uvedené vyššie, súd prvej inštancie správne konanie podľa ust. § 230 CSP zastavil.

19. Nad rámec vyššie uvedeného rovnako súd prvej inštancie správne konštatoval, že zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť, bezúročnosť a bez poplatkovosť sú právnymi skutočnosťami v zmysle § 2 ods. 1 OZ. V súdnej praxi sa žaloby na určenie právnej skutočnosti, vrátane žaloby o bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pripúšťali, ak žalobca preukázal na určenie tejto právnej skutočnosti naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku). S účinnosťou od 01.07.2016 platí nový procesnoprávny predpis - CSP, ktorý vychádza zo zásady, že súd má určiť aktuálny právny stav. Určenie existencie právnej skutočnosti, napríklad, že právny úkon je neplatný, resp. že úver je bezúročný a bez poplatkov odporuje vo svojej podstate tejto zásade. Z tohto dôvodu CSP pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti (a teda i žalobu o bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru) výlučne za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu. Otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru

možno a súčasne je treba riešiť ako prejudiciálnu (predbežnú) v konaniach, predmetom ktorých sú žaloby o plnenie povinnosti. Súd prvej inštancie nespochybnil tvrdenia právneho zástupcu žalobkyne, že ust. § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. dáva žalobkyni možnosť domáhať sa v tomto konaní bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, poskytnutého jej žalovaným, v tomto ustanovení sa však neuvádza nič o prípadoch, kedy už takáto otázka bola prejudiciálne vyriešená. Žalobkyňa teda aj podľa odvolacieho súdu už naozaj disponuje odôvodnením rozsudku (vo veci sp. zn. 13C/255/2015), ktoré je súčasťou rozsudku a z ktorého jednoznačne vyplýva, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Je síce pravda, že ust. § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. poskytuje spotrebiteľovi ako slabšej strane v zmluvnom vzťahu zvýšenú ochranu, je však aj podľa odvolacieho súdu nezmyselné a v rozpore s logikou chápať ju tak, že táto zvýšená ochrana má byť poskytnutá bez ďalšieho a najmä v prípadoch, kedy už spotrebiteľovi taká ochrana už účinne poskytnutá bola, ako tomu bolo i v tomto konkrétnom prípade v konaní vedenom na súde pod sp. zn. 13C/255/2015. V opačnom prípade by to mohlo spôsobiť neúnosné zaťaženie súdov novými a najmä neužitočnými typmi žalôb, čo zákonodarca novelizovaním zákona č. 129/2010 Z.z. určite ani podľa odvolacieho súdu nemal v úmysle. Pokiaľ žalobkyňa v žalobe ako i v podanom odvolaní tvrdí, že žalovaný postúpením pohľadávky tretiemu subjektu sprístupnil zmluvu o úvere a súvisiace listiny, týkajúce sa bankového úveru tretiemu subjektu (čím mal porušiť predmet bankového tajomstva), tieto tvrdenia v konaní nijako nepreukázala. Žalobkyňa nijako v konaní takisto nepreukázala, že je evidovaná v rozpore so skutočnosťou ako dlžník zo zmluvy o úvere v úverovom registri (k žalobe nepriložila žiaden výpis z úverového registra, ktorý by tieto jej tvrdenia dokazoval).

20. V súvislosti so žalobkyniným prejavom nespokojnosti s namietaným uznesením okresného súdu odvolací súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, čo v danom prípade splnené bolo.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, pričom dostatočne sa vysporiadal i s námietkami uvádzanými žalobkyňou v odvolaní, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu za opodstatnené a uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni, nakoľko mu žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).